

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci **žalobce L. V.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Bílým, advokátem se sídlem ve Znojmě, Rudoleckého 25, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení, Praha 5, Křížová 25**, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2002, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 34 Ca 274/2002, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 12. 2003, čj. 34 Ca 274/2002 - 27,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 12. 2003, čj. 34 Ca 274/2002 - 27 **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) ze dne 28. 11. 2002, byla zamítnuta žalobcova žádost o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 40 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s odůvodněním, že nárok na plný invalidní důchod žalobci nevznikl, protože nebyl pojištěn po dobu potřebnou pro nárok na tento důchod ve smyslu uvedeného ustanovení, která činí u pojištěnce ve věku do 28 let 4 roky a zjišťuje se z posledních 10 roků počítaných zpět od vzniku plné invalidity. Podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení ve Znojmě (dále jen „OSSZ“) se žalobce sice stal plně invalidním podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 ve znění pozdějších předpisů, a to od 15. 10. 2001, avšak v rozhodném období (v případě žalobce počítaném od 15. 10. 1991 do 14. 10. 2001) získal pouze 2 roky a 131 dní pojištění, a proto musela být jeho žádost zamítnuta.

Ve včas podaném opravném prostředku (žalobě) nesouhlasí žalobce se zamítnutím žádosti o plný invalidní důchod a poukazuje na svůj nepříznivý zdravotní stav.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření ze dne 14. 4. 2003 navrhla potvrzení přezkoumávaného rozhodnutí s tím, že žalobce nesplnil podmínku zákonem stanovené potřebné doby pojištění pro vznik nároku na plný invalidní důchod.

Krajský soud v Brně, který o věci rozhodoval již podle nové právní úpravy dané zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též jen „s. ř. s.“), žalobu (opravný prostředek) zamítl, když ji neshledal důvodnou. Naopak dospěl k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí je věcně správné a zákonu odpovídající. Při rozhodování vycházel z obsahu spisu OSSZ ve Znojmě a především z výpisu dob pojištění z evidence ČSSZ. Po zhodnocení výsledků provedeného dokazování, s odkazem na ustanovení § 39 a 40 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dospěl k závěru, že žalobce vzdor tomu, že byl uznán plně invalidním (neboť míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti u něj činila podle posudku lékaře OSSZ ve Znojmě a posudkové komise MPSV v Brně 70 %), nesplnil podmínku potřebné doby pojištění před vznikem plné invalidity (před datem 15. 10. 2001) a nesplnil ji ani následně po přičtení doby pojištění získané po vzniku invalidity. Na základě uvedených skutečností Krajský soud v Brně v souladu s ustanovením § 78 odst. 2 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) prostřednictvím svého zástupce, kterým je advokát, včas kasační stížnost, v níž krajskému soudu vytýká, že nevzal dostatečně v úvahu skutečnosti, jež mohly mít vliv na rozhodnutí, a to již ve fázi správního řízení. Stěžovatel především namítá, že trpí hebefrenní schizofrenií s plíživým vývojem nemoci, není tedy podle jeho názoru možné jednoznačně určit vznik choroby k určitému datu, a to i přesto, že žalobce začal chodit k lékaři až na podzim roku 2001. Žalobce poukazuje na to, že jeho problémy v zaměstnání v minulosti byly zřejmě vyvolány jeho chorobou, proto nemohl soustavně pracovat, takže nemá z toho důvodu k datu určenému posudkovým lékařem i komisí jako vznik invalidity potřebnou dobu pojištění. Podle subjektivních pocitů udává žalobce jako dobu vzniku invalidity rok 1996. Z uvedeného důvodu žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, aby byla znovu posouzena doba vzniku invalidity.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v § 109 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Podle ustanovení § 109 s. ř. s. rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání. Je přitom vázán rozsahem kasační stížnosti; to neplatí, je-li na napadeném výroku závislý výrok, který napaden nebyl, nebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti, to neplatí jen tehdy, bylo-li řízení před soudem zmatečné (§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.), nebo bylo-li zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a nebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (§ 103 odst. 1 písm. d), jakož i v případě, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

V projednávané věci stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když poukázal na to, že správní orgán nezjistil zcela skutečný stav věci, neboť se spokojil s určením invalidity stěžovatele na dobu diagnostikování jeho nemoci a nevzal v úvahu, že nemoc s ohledem na její plíživý charakter trvala zřejmě několik let před jejím diagnostikováním. Krajský soud pak rozhodnutí žalované nezrušil, ani dokazováním uvedenou vadu neodstranil.

Kasační stížnost je důvodná.

Krajský soud rozhodl o věci - s ohledem na její charakter - především na základě listinných důkazů, tj. obsahu posudku lékaře OSSZ ve Znojmě, podle něhož je stěžovatel plně invalidní podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., neboť pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, podmíněný hebefrenní schizofrenií s dlouhodobým plíživým rozvojem poklesla jeho schopnost jeho soustavné výdělečné činnosti o více než 66 % (uznáno celkem 70 %), závěr tohoto posudku koresponduje závěru ve správním spise založenému posudku posudkové komise MPSV ČR v Brně ze dne 20. 8. 2003, jímž byl stěžovatel rovněž uznán plně invalidním s mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rozsahu 70 %. Datum vzniku plné invalidity bylo stanoveno pouze s ohledem na diagnostikování choroby při hospitalizaci stěžovatele na den 15. 10. 2001. Přestože posudková komise sama uvádí, že se v případě stěžovatele jedná o dlouholetý plíživý rozvoj nemoci od doby adolescence, krajský soud si od posudkové komise nevyžádal doplnění posudku ohledně plíživého charakteru onemocnění stěžovatele v souvislosti se vznikem invalidity.

Nejvyšší správní soud má za to, že vzhledem k plíživému charakteru onemocnění stěžovatele nelze vyloučit, že jeho nepříznivý zdravotní stav vznikl již před uvedenou dobou psychologického vyšetření, neboť stěžovatelem udávané zdravotní obtíže v předchozích letech korespondují s jeho námitkami, že z důvodu nemoci nemohl najít vhodné zaměstnání, resp. je soustavně vykonávat. Uvedené pochybnosti ohledně doby vzniku stěžovatelova nepříznivého zdravotního stavu je třeba spolehlivě odstranit tím, že si krajský soud vyžádá doplnění posudku posudkové komise ohledně data vzniku invalidity zejména s ohledem na to, že datum diagnostikování nemoci resp. hospitalizace související se zdravotními obtížemi touto nemocí vyvolanými, je skutečností nahodilou. Teprve po doplnění dokazování krajský soud získá potřebný skutkový základ pro posouzení podmínky potřebné doby stěžovatelova pojištění pro nárok na plný (či částečný) invalidní důchod.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně podle ustanovení § 110 odst. 1 část první věty před středníkem s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V novém rozhodnutí krajský soud rozhodné též o případné náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu